

لکنت زبان

ویژگی لکنت زبان در افراد

ویژگیهای خاص لکنت زبان در افراد مختلف بسیار متغیرند. برخی از افراد که دارای لکنت زبان می باشند تنها در تلفظ هجاها مشکلاتی دارند و برخی دیگر، نخستین تکرارها و تردیدها با شکلکها و یا حرکاتی در قسمتهای مختلف بدن همراهند (مانند: چشمک زدن، تیکهای مختلف، لرزش لبها یا چهره، تکان دادن سر، حرکتهای تنفسی، گره کردن مشتها و...).

عوامل مؤثر بر لکنت زبان

- ۱- اختلافات خانوادگی، داشتن پدر و مادر وسواسی و کمال جو
- ۲- ضربه های شدید و شوکهای عاطفی و روانی
- ۳- احساس تهدید و ناامنی در خانواده
- ۴- تنبیه بدنی در مدرسه و خانه
- ۵- انتقاد شدید از کودک در هنگام زبان باز کردن
- ۶- اصرار والدین کودک چپ دست برای استفاده از دست راست
- ۷- تکرار والدین و اطرافیان در موقعی که کودک کلمات را نادرست بیان می کند.
- ۸- ابتلا به بیماریهای شدید عفونی
- ۹- آسیبهای قبل از تولد، حین تولد و دوران کودکی

درمان لکنت زبان:

۱- از تنبیه و مسخره کردن کودک خودداری شود و هنگام صحبت کردن او را به عجله نیندازد و اجازه مکالمه تا زمان پایان جمله یا جملات مورد نظر به کودک داده شود.

۲- با کودک شمرده و آرام صحبت شود و از کودک در خواست شود که آهسته و با آرامش صحبت کند.

- ۳- از مکالمات تلفنی برای کاهش اضطراب مکالمه حضوری و تقویت گفتار استفاده شود.
- ۴- کودک برای درست صحبت کردن تحت فشار قرار داده نشود.
- ۵- زمانی که کودک از ناهنجاری گفتاری خویش صحبت می کند صحبت های وی قطع نشود.
- ۶- با محبت و علاقه با کودک رفتار شود. کودک را در آغوش گرفته، نوازش کنید.
- ۷- به افراد متخصص مانند گفتار درمان و مشاوران روان درمان گران مراجعه شود.
- ۸- در مواقعی که کودک دچار حالات عصیانیت و هیجان است کمتر با او صحبت شود و در آرام کردن وی تلاش شود.

لکنت زبان در کودکان:

لکنت زبان زمانی پدید می آید که در جریان طبیعی گفتار، وقفه ای ناگهانی و غیر طبیعی به واسطه تکرار صداها، هجاها، کلمات و گیر یا قفل شدن دهان ایجاد می شود که بعضا با تیکهای حرکتی همراه است. لکنت زبان به شکلهای خفیف، متوسط و شدید ظاهر می شود.

لکنت زبان در میان پسران ۳ تا ۴ برابر دختران است. سن آغاز بین ۲ تا ۷ سالگی و بیشترین فراوانی در حدود ۵ سالگی ذکر شده است. بطور کلی در ۹۸٪ موارد لکنت زبان قبل از ۱۰ سالگی آغاز شده و بتدریج استقرار می یابد.

در آغاز بروز لکنت، کودک ممکن است نسبت به مشکل خود هشیار نباشد اما به تدریج هشیاری نسبت به اختلال پیدا کرده و مکانیزمهایی برای اجتناب از ضایعات سیالی کلامی و پاسخهای هیجانی به وجود می آیند.

